

Az oktató is a jó jegyre hajt a Műegyetemen

Munkatársunktól

Szokatlan módon értékelik az oktatók teljesítményét a Műegyetem MBA-képzésén: a félév végén a hallgatók leosztályozzák tanáraikat.

Az értékelési rendszer kialakítására azért volt szükség, mert ezért a képzésért fizetni kell, és a piacon a hallgatói elvárásoknak is meg kell felelni – mondja Andor György, a műegyetemi MBA-képzés egyik alapítója. A piaci verseny közepette a munkatársakat is versenyhelyzetbe kell hozni a megfelelő teljesítmény érdekében.

A rendszer nemcsak a magyarországi gyakorlattól különbözik, hanem azoknak az intézményeknek az értékelési formáitól is, amelyek segítségével a képzést Magyarországon meghonosították.

A hagyományos belső értékelés nem sokat mond arról, ki a jó és rossz tanár – az nem a hallgatók véleményére támaszkodik, és inkább az intézmények belső életéről, a munkatársak egymás közti viszonyáról árulkodik.

A hallgatói értékelés hagyományos formáit világszerte széleskörűen alkalmazzák, sok helyütt részletes felméréseket alkalmaznak: tudakolják, kielégítő válaszokat ad-e az oktató a hallgatók kérdéseire, jól olvashatóan ír-e a táblára, van-e megfelelő tananyag a tanuláshoz, de a kérdőívek nehezen értékelhetők. Andor György elmondása szerint a rendszer bevezetése előtt alaposan tájékozták a partnerintézmények gyakorlatáról. A minősítés ott is a következő időszakra szól, és közvetlenül befolyásolja az oktató előmenetelét. Ők konkrét kérdése-

ket tesznek fel a hallgatóknak, amelyekre érdemi válaszokat kapnak. Nálunk viszont általános tapasztalat, hogy az efféle értékelésekben a hallgatók mindenkiről a legjobbakat nyilatkozzák.

– Annak alapján sem tudjuk jellemezni a tanárok munkáját, hogy mi az, amit a hallgatók az itt elsajátított tudás segítségével elértek. Több év távlatából torzítanak az emlékek. Nincs módszer, amellyel ezt nyomon lehetne követni. Emellett hallgatóink nagy része dolgozik, karrierjét csak áttételesen befolyásolja az itt megszerzett tudás. Ez lehetlenné teszi az eredmények objektív mérését – teszi hozzá Andor György.

Sokkal egyszerűbb, ha a tanár munkáját a részletes elemzés helyett osztályzattal minősítik a hallgatók – mintegy közvetlen „vevői” értékelésként. Az oktatói munkának egyéb mércéje nincs. Az értékeléshez gyors visszacsatolásra van szükség. Ennek ellenére a hallgatók nem a félév végén, hanem csak a következő szemeszter elején osztályozzák a tanárokat. Addigra kialakul bennük az összkép.

A tanárok fizetése alapdíjból és bónuszról áll. A bónusz teljes összege az alapdíj kétszeresét teszi ki. Ez az összeg függ teljes egészében a hallgatói osztályzatok átlagától. A bónusz visszamenőleg, az előző félév értékelése alapján jár.

A cél az, hogy az MBA-képzés oktatóinak cserélődése objektív alapon történjen. Az oktatói gárda az új minősítési rendszer bevezetése óta évtizedeket fiatalodott. Az egyetemi rangok természetesen megmaradtak, de nincs szervezeti hatásuk.

Jeltolmácsokat képeznek Siketnéma oktatóktól sajátíthatják el a különböző jeleket, szavakat, kifejezéseket a Siketek és Nagyothallók Országos Szövetsége tanfolyamának résztvevői, akik jeltolmácsként közvetítenek majd a hallók világában

Fotó: MTI - Czímbar Gyula

Hivatássá lett gyűjtőszervenvedély

Haas János egy napilap szerkesztőségét cserélte képgalériára

Pályaváltó

Hámor Szilvia

Egy vasárnapi ebédnél a megtagadásokról esett szó, amikor mostohaapja megjegyezte: ha neki felesleges pénze lenne, képet venne. De csakis Czöbél. Haas János elgondolkozott ezen az ötleten. Akkor már nagyjából négy éve dolgozott az egyik nagy nyomdában, és némi pénzt is összegyűjtött. Szabadnapján betért a körüli képbizományiba – 1973-ban talán összesen három ilyen volt a városban –, és ott valóban talált egy Czöbél Béla festményt. Tizenötezer forint volt, alig fele a megspórolt pénzének. Szinte szemügyre sem vette az alkotást, nyomban megvette. Otthon aztán elkezdtek barátkozni – ő meg a kép –, és rájött, ebből hosszan tartó kapcsolat lesz.

Elkapta a gyűjtőszervenvedély – már amennyire szakmunkásfízetéséből megengedhette magának – rendszeres látogatója lett a kevés számú galériának és a szép számú kiállításnak. Kezdetben nem nagyon fordult szakértőkhöz annak kipuhatólására, hogy értékálló alkotás vesze-e, a vásárlás egyetlen szempontja az volt, neki tetszik-e a kép. A szívéhez közelállónak a két világháború közötti – és főleg a szentendrei csoporthoz tartozó – festők bizonyultak. Persze csak a „kisebb” nevekre telt, de – szerinte – ez korántsem jelenti azt, hogy másodvonalbeli alkotók lennének. Elkezdett elméleti szinten is felkészülni a korból, a stílusokból és az alkotókból, műgyűjtőkkel, művészekkel, művészzeveggyekkel összejárni. Am ez még mindig csak hobbi volt, bár egyre tudatosabban építette a gyűjteményt.

Közben három műszakban dolgozott a nyomdában, elvégezte a marxista-leninista esti egyetem a filozófiaszakosítót – nekem érdekes volt, jegyzi meg kis dacos fintorral – majd az újságíró-iskola tördelőszerkesztői tanfolyamát. 1981-ben igent mondott egy kisebb nyomda vezetői posztjára, ám nem telt sok időbe, hogy rájöjjön, nem igazán vezetők alkati. A kínlás úgy három évig tartott, amikor a Népszabadsághoz hívták tervezőszerkesztőnek.

Mondjuk úgy, hogy a legrosszabb korban volt – már negyvenes éveinek közepén járt –, amikor technológiaváltás történt a lapnál, elektronizálták a tördelőszerkesztést. – Egészen kiűtött a dolog – fogalmazza meg a felmondást követő lelki állapotát, ami akár szó szerint is érthető, hiszen hónapokig volt

A tulajdonos parányi galériájában Fotó: Szabó Bernadett

betegállományban. Azután következett a munkanélküliség hivatalos időszaka, aminek anyagi gondjait több, heti-, kétheti lap tördeléséért kapott honoráriummal enyhítette. Majd ezek a munkák is elfogytak.

A gyűjteményéhez nem akart nyúlni, de – legalább vigasztal – jó lett volna egy-két újabb szerzemény. Nekiállt szisztematikusan szelektálni, mi az, amitől legkisebb szívfüdalommal tud megszabadulni. Ezeket kezdte az ismeretségi körén keresztül árulni vagy cserélni. 1995-öt írtunk, és akkor már volt neve a műgyűjtőszakmában, hiszen a birtokában lévő képek nemegyszer kiállításokon is szerepeltek. Talán egy évbe telt, mire megfogalmazódott benne: lehet, hogy az eddigi hobbi nyújtana kiutat. Vidéki galériás barátaival kibéreltek egy helyiséget a belvárosban, egy naggyá nőtt magyar vállalkozás tulajdonát. Pár hónap után kiderült, hogy ez az ügyvezető magánbiznisze volt.

– Percek alatt utcára kerülünk – sóhajtja, nem is annyira beleölt pénzt siratva, ami azért nem volt olyan sok, mint inkább azt, hogy bárki azt gondolhatta, valami nincs rendben velük. Ez ugyanis bizalmi szakma, a szavahihetőség legalább annyit ér, mint a szakértelem. A kérdésre, hogy őt becsapták-e valaha, mosolyogva rázza a fejét. – Kérdezni kell, ha az ember bizony-

talán. Én ezt harminc év után sem restellem – jegyzi meg –, ha az ember többektől kér véleményt, és azoktól, akiktől tájékozódni érdemes, minimalizálja a kockázatot.

A lakásának akkor még a padlón voltak a Belvárosban, így jött az ötlet, hogy a műtárgy-kereskedelem centrumában – ahova ifjúkori nosztalgiai is vonzódtak –, a Falk Miksa utcában kellene egy lakást venni, mert üzlethelyiségre azért nem volt pénze. Azt is tudta, hogy igazán nagy galériás aligha lesz, mert ahhoz, hogy a

”
Ügyesen kell lavírozni a jégtáblák közt, aminek része, hogy tisztességes ember nem marad el az alkalmazottja bérével, és pontosan fizeti a számláit.

presztízsvásárlókat – a nagy nevek vadászó újjagdagokat – magához vonzza, soha nem lesz elég tőkéje. Ő a kismesterek galériása lehet, számolva azzal, hogy a megcélzott vásárlóközönség a legnehezebb kliéntúra: az igényes értelmiségiek, akik alkalmanként legföljebb pár százezer forint elköltését engedhetik meg maguknak, azt viszont nagyon meg-

fontolják, hogy mire vagy kire adják ki ezt a pénzt. Ahhoz azonban, hogy valakinek neve legyen ebben a szakmában, időről időre fel kell magára hívnia a figyelmet, nem elég, ha a képei között gubbasztva várja a vevőket. Felelevenítette hát a KUT – Képzőművészek Új Társasága – két háború közötti tárlatrendezését, amelyet a korabeli kritika nemegyszer fanyalagva fogadott, de tagjainak jó része – Barcsai Jenő, Dési Huber István vagy Kmetty János – mára klaszszikusává vált.

Nemrég nyílt meg a Merítés a KUT-ból című sorozat tizedik kiállítása, és – nem kis elégtétellel említi – ennek köszönheti a magyar újságírók műgyűjtő szakosztályának „Ezüst Mókus” díját. – Szó nincs arról, hogy a tárlatrendezés üzlet lenne – oszlat el egy tévhitet, csak a biztosítás, amit a többségében kölcsönkapott képekre kötni kell, egy nagyon. De egy-egy ilyen alkalom tényleg ünnep, és ünnepekre szükség van.

Bizonyára ezért is száll be olyan lelkesen akár a Falk Miksa utcai fesztiválba, akár a Műgyűjtők éjszakájába, ami most november 16-án lesz újra. Ilyenkor sátrat adnak, műsorokat ad parányi, utcai galériája előtt, amelyre – élettársa segítségével – 2001-ben sikerült szert tennie. Programsorozatban gondolkodik „Daléria” címmel, amelyen zenével párosítja a műalkotásokat. A közelgő rendezvényen pedig az idén 85 éves Kaján Tibor rajzai adják a fő attrakciót.

Az ünnepnapokhoz persze túl kell élni a hétköznapokat. Ami nem mindig egyszerű. – Ügyesen kell lavírozni a jégtáblák közt – jellemzi a normál ügymenetet, aminek része, hogy tisztességes ember nem marad el az alkalmazottja bérével, és pontosan fizeti a számláit. Pedig néha hét számra egyetlen vevő sincs. Ami nem jelenti azt, hogy ne térnének be az üzletbe. Csak vásárolni nincs olyan gyakran pénzüik. Amikor viszont már szinte reménytelennek tűnik a helyzet, akkor történik egy kisebb csoda: például befogadják egy aukcióra valamelyik eladásra szánt darabot. – Ennek sajátos pszichológiája van, az aukción akár háromszorosan áron is elkel az a festmény, amit hónapokig hiába kínáltam jóval olcsóbban.

A jövőtől sem vár sokkal többet, mint azt, hogy kicsit görcsmentesebben élhesse meg a mindennapokat, és közben azért tartani tudja a színvonalát. Meg mit is kíván még? Talán azt, hogy a padon – amit nyáron szokott kirakni az üzlet elé – mindennap pihenjen meg, úgy, mint eddig, egy-egy értelmes, érdekes vendég vagy jó barát.

Pályázati felhívás

A Ferencvárosi Önkormányzat Képviselő-testülete pályázatot hirdet a Ferencváros című, havonta 37 000 példányban megjelenő helyi lap főszerkesztői állására.

- A főszerkesztő feladata:
- a szerkesztőség irányítása;
  - a lapkészítés folyamatának figyelemmel kísérése a nyomdai munkálatok befejezéséig;
  - a szerkesztőségi feladatokhoz rendelt költségvetési támogatás felelős kezelése;
  - együttműködés a www.ferencvaros.hu önkormányzati honlap mindenkor üzemeltetőjével, az újság képi és írásos anyagainak továbbítása a honlap számára;
  - folyamatos kapcsolattartás a Ferencvárosi Önkormányzat sajtóreferensével és a Polgármesteri Hivatal munkatársaival.

- Pályázati feltételek:
- felsőfokú végzettség;
  - legalább 5 év újságírói szakmai gyakorlat;
  - jó kommunikációs és kapcsolatteremtő készség.

- A pályázathoz mellékelni kell:
- szakmai önéletrajzot;
  - pályázó cikkének másolatát/legfeljebb 10 cikk, legfeljebb 5 oldal terjedelemben;
  - egy, a pályázó szerkesztésében készült kiadványt;
  - szakmai koncepciót a Ferencváros újságjal kapcsolatos elképzelésekről, esetleges változtatásokról.

Bérezés a közalkalmazotti törvény szerint.

A pályázat benyújtásának határideje: 2006. december 15.

A pályázat benyújtásának helye:

Ferencvárosi Önkormányzat Polgármesteri Hivatal személyzeti referensi iroda: 1092 Budapest IX., Bakáts tér 14. I. em. 34. Telefon: 217-1216.

A pályázat elbírálásának határideje: 2007. január 30.

A munkakör betölthető 2007. február 1-től.

A pályázat kapcsán felmerülő kérdésekben tájékoztatást ad:

Kirimi Katalin személyzeti referens.

A Ferencváros újságjal kapcsolatos kérdésekben tájékoztatást ad: Temesi Sándor sajtóreferens, telefon: (20) 952-2344.

A Közösségi Halászati Ellenőrző Hivatal képzett szakembereket keres (F/N)

A 2005-ben alapított Közösségi Halászati Ellenőrző Hivatal (CFCA) az Európai Unió egyik új testülete, amelynek célja a tagállamok által folytatott halászati ellenőrzési és felügyeleti tevékenységek operatív koordinációjának megszervezése, valamint a tagállamok közötti együttműködés támogatása annak érdekében, hogy azok a közös halászati politika szabályainak hatékony és egységes alkalmazása végett megfeleljenek e szabályoknak.

A CFCA hivatalos székhelye a spanyolországi Vigóban lesz, a testületnek jelenleg ideiglenesen az Európai Bizottság Halászati Főigazgatósága ad otthont az alábbi címen: rue Joseph II, 99 - BE- Brussels, Belgium.

Működésének elindításához a CFCA 2007 végéig mintegy 38 szakembert és adminisztratív munkatársat kíván felvenni.

A most meghirdetett vezetői és beosztott munkakörök

További információk az alábbi internetes oldalakon találhatóak:

<http://www.cfca.europa.eu>

<http://www.cfca.europa.eu/fisheries>

<http://www.ec.europa.eu/eps>

